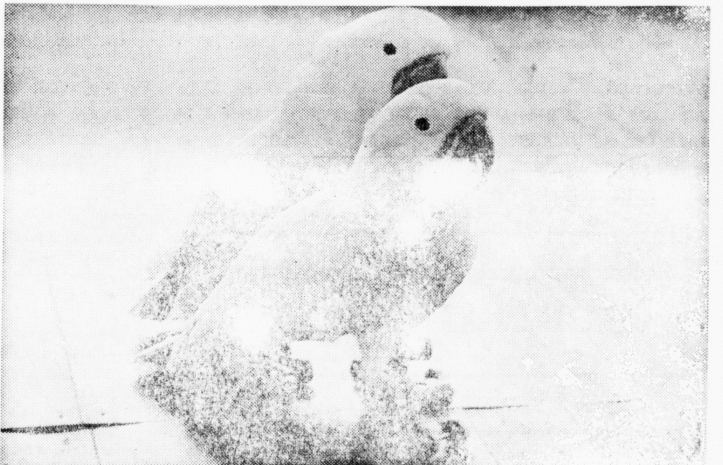


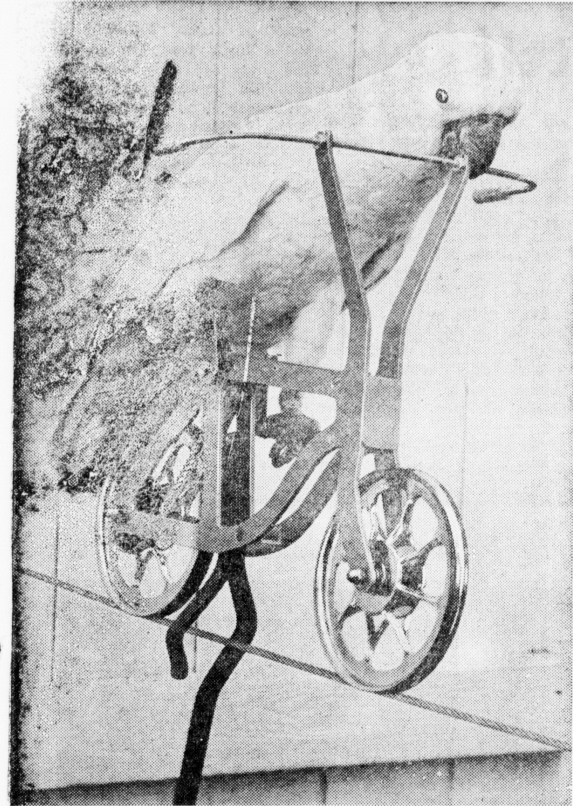
# HVEM SAGDE SNAKKE? JEG KAN DA OGSÅ LØBE PÅ RULLESKØJTER!



O.K. Du vandt ... Men det var bare, fordi jeg tabte min rulleskøjte. Vi tager en omgang til, Lets go! Måske får vi et tilbud fra Holiday on Ice.



Vi kan også lave parløb. Lad os få Skøjteøbersen!



Det er bare et spørgsmål om at holde næbbet lige i hovedet. Det gi'r nul peanuts, når man falder ned. E-e-r jeg ikke dygtig?

■ Det med at sige »Poppedreng« er sukkert - det er for begyndere. Her er nogle stykker, der kan løbe på rulleskøjter, fare rundt på løbehjul og køre på cykel - på line.

De har lært det af mr. Alvin Harlem, der bor i Kirby Misperton i Yorkshire, England. Harlem er amerikaner og ingeniør, men holder meget mere af at arbejde med fugle end med elektricitet. Derfor begyndte han at omgås papegojer i en zoologisk have i MIAMI. Hans problem var, at der var ikke nok af dem.

Men så fik han brev fra England, hvor en mand ved navn Reg Bloom i »Famingo park zoo« i Yorkshire skrev: Kom herover. Vi har masser af papegojer!

Alvin Harlem er 36 år, en ren årsunge ved siden af mange af hans fugle. De kan blive mere end 100 år. Derfor får man også virkelig noget ud af at lære dem noget.

Som for eksempel at spille kort. Det holder de kære dyr meget af. Og det hænder, at de kører på scootter. Specialbyggede påstås.

Harlems idus er et lille apparat, der kan sige »klike«. Når poppedrengene gør tingene godt, siger det »klike«. Når de gør det mægtig godt, siger det »klike-klike«.

»Klike« betyder peanuts. Poppedrengene er helt vilde med dem og forstår hurtigt »klike-klike-systemet«.

Når det ikke siger »klike«, betyder det »ingen peanuts«.

Der er 21 papegojer i gang for tiden. De fleste er faktisk færdiguddannede. De venter på en cirkus eller en zoologisk have - og en mand med peanuts (almindelige nødder kan også gøre det).

Og det er en god investering. Papegojerne er arbejdsdygtige i mere end to menneskealder endnu.

Nevah

**Nu venter vi bare på engagement i en cirkus, hvor de ikke er fedtede med nødderne**

Skal vi have det som i USA?

## TV-SPEAKERE SOM AFGUDER

**Et nyt indlæg i debatten om TV-avisens sprog fra lektor ved Danmarks Journalisthøjskole, Hans Jørgen Schiødt**

■ Hvad er et medie? Er det bare det apparat eller det papir, der befordrer nyheden?

Hvad er kommunikation? Er det bare et spørgsmål om at gøre sig umage med sit sprog, file og polere - så går det nok?

Ja, hvis det er tilfældet, så kan man jo sagtens, for så gælder flid den alene. Har du været flittig i

skolen, har du lært at stave og at tale tydeligt? Har du en pæn håndskrift, en nobel udtale?

Men hvis kommunikationen svigter? er det så kun en pære, der skal skiftes ud i radioen, et abonnement eller en licens, der skal betales? Og ellers?

Det forholder sig ikke sådan, og det er nemt at påvise. Tag avisens nyhedsartikler og læs dem op i radioen. Kan det lade sig gøre? For radioen giver ikke indtryk af opsætning, typernes størrelse, ledsagende fotografier. Og i radioen bestemmer oplæseren, hvor hurtigt artiklen skal tilgæns. Radioen sætter helt andre grænser for tilgængelsen end avisen. Man kan ikke blæse tilbage, springe over, læse flygtigt. Man må tålmodigt sætte sig til at lytte fra begyndelse til slutning. Sproget i radioen bliver et andet end avisens, mere enslydende og mere ensartet informationsmængde. Radioen har

én fast koncentrationsgrad, avisen har mange.

Ethvert medie kræver sit eget sprog, mediet bestemmer sproget, og med mindre man gør sig det klart, kan man ikke styre kommunikationen. Den går sine egne vilde veje.

Hvad gør man da i fjernsynets nyhedsafdeling? Man gør sig umage, siger Knud Henning Pedersen i Søndags-AKTUELT. Og det er selvfølgelig al ære værd. Men hvad gør man sig umage med? Med sproget, lyder svaret.

Men med hvad for et sprog? Vi har mange slags dansk: folketsprog, tale og hyggesnak, prædiken og samtale ved tebordet, kancellistil og mo-dejargon, overskriftsprog, P3-sprog, sportssprog, dialekt, slang. Hver sprogbrug er skabt af sine vilkår og sit medie. Overskriftsproget dur ikke i radioen, dialekten ikke i aviseren, P3-sproget ikke ved

torsdagskoncert osv. Men dur TV sproget i TV?

Det svage ved TV-avisens sprog er, at man som regel må beskrive det negativt: det er et sprog, som ikke støder an. Altså også et sprog, der ikke fænger.

Det er kun, når speakeren er med i nyhedsbilledet, at han kommunikerer. Han skal være på stedet, som reporter, lige så bundet til kameraet som radiomanden er til sin mikrofon. Først så er hans sprog i pagt med mediet - og ikke det i den tynde luft frit svævende fjernsynsstuesprog.

Men i de fleste tilfælde står speakeren ved siden af nyhedsbilledet. I ord annoncerer han nyheden. Billedet sletter ordene ud af seernes bevidsthed, og straks efter sletter en følgende nyhed den foregående ud. Der kommer et misforhold mellem billed og tekst, de bekriker hinanden, opløser hinanden, og tilbage



Speakeren kommunikerer kun, når han er på skærmen, skriver Hans Jørgen Schiødt

bliver speakerens slips, mimik og frisure som det egentlige interesse-moment.

I USA har man fået en uhyggelig slutning af denne kendsgerning. Man har flyttet brændpunktet fra nyhedsstødet til fjernsynsstudiet. - Speakeren bliver gjort til afgud. - Der går han rundt i studiet, vælger nyheder ud og serverer dem for seerne under sveden hyggesnak. - Dermed er nyhedsudsendelserne blevet underholdningsprogrammer, lidt tidsfordriv ved morgenkrydderen og aftenkaffen. Men er det den vej, dansk fjernsyn skal gå?

Hans Jørgen Schiødt